

Arrest

nr. 351 031 van 29 juli 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J. P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 11 maart 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 27 januari 2026 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud).

Gelet op de beschikking van 8 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Met de bestreden beslissing van 27 januari 2026 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die verzoeker had ingediend op 18 juli 2025, onontvankelijk verklaard op grond van de volgende motieven:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.07.2025 werd ingediend door:

*A., P. [...]
nationaliteit: Angola
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn Verzoek Internationale Bescherming (VIB) en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn VIB werd ingediend op 06.02.2018. Op 20.09.2018 werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien Portugal bevoegd was voor het behandelen van zijn VIB. Betrokkene was immers met een Portugees visum type C naar Schengen gereisd. Betrokkene diende het grondgebied van het Rijk te verlaten en zich aan te bieden bij de bevoegde autoriteiten te Portugal. Hij verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 20.09.2018. Betrokkene koos er zelf voor om niet Portugal te doen maar om op dat moment, illegaal in België te blijven. Doordat het overnameakkoord in het kader van de Dublinverordening verlopen was, werd zijn verzoek op 18.11.2020 overgemaakt aan het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Het CGVS nam op 15.03.2022 een negatieve beslissing, één jaar en vier maanden nadat het dossier aan hen werd overgemaakt, en op 16.09.2022 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Niettegenstaande zijn VIB reeds op 16.09.2022 negatief werd afgesloten, werd het attest van immatriculatie (AI) van betrokkene nog verlengd tot 19.04.2024. Betrokkene diende echter te weten dat het AI geen verblijfsdocument is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een VIB nog in behandeling kan zijn. Betrokkene was er bovendien van op de hoogte dat de RVV zijn VIB op 16.09.2022 negatief afsloot, beslissing die op 23.09.2022 ingeschreven werd in het rijksregister van betrokkene. Op het moment van afsluiten van het VIB diende het AI dan ook te worden ingetrokken. De gemeente hoefde daarvoor geen instructies van de Dienst Vreemdelingenzaken te krijgen, dat kan namelijk gebeuren op basis van de vaststelling in het wachtregister van code 206. De gemeente diende dus het AI van rechtswege in te trekken nadat zijn verzoek om internationale bescherming definitief negatief werd afgesloten. De periode van 16.09.2022 tot 19.04.2024 waarin hij in het bezit was van een AI maakt dan ook geen deel uit van zijn VIB dat negatief werd afgesloten op 16.09.2022 door de RVV.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Betrokkene diende een aanvraag om machtiging tot verblijf in op 26.08.2022, deze werd op 13.02.2025 onontvankelijk afgesloten. Het feit dat zijn moeder en twee halfzussen legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien bewijst betrokkene de familieband niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op de ernstige medische problematiek van zijn moeder, ter staving waarvan hij haar attest van erkenning als persoon met een handicap voorlegt. Echter, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat toont betrokkene de verwantschap met zijn moeder niet aan. Verder blijkt dat hij niet samenwoont met zijn moeder. Evenmin legt betrokkene een medisch attest voor waaruit blijkt dat zijn moeder, gezien haar erkenning als persoon met een handicap, nood heeft aan mantelzorg. Bovendien kan mevrouw steeds een beroep doen op haar beide meerderjarige dochters of op diverse diensten die thuisbegeleiding en verpleging aanbieden, indien dit nodig zou blijken. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verder verklaart betrokkene dat hij religieus gehuwd is met mevrouw J.L.F. [...] dewelke een lopend VIB zou hebben. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet samenwoont met zijn partner. Hij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn gezin, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige

schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien dient opgemerkt te worden dat het VIB van zijn partner op 22.12.2025 werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus alsook van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het VIB van de partner van meneer is bijgevolg afgesloten. Bijgevolg kan betrokkene zonder problemen met zijn partner naar zijn land van herkomst afreizen om zich daar samen in orde te stellen met de bepalingen uit de vreemdelingenwetgeving.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat een terugkeer schade zou toebrengen aan de sociale banden die hij in België heeft ontwikkeld evenals schade aan zijn gezinsleven, omdat hij een gezin zou vormen met zijn moeder en halfzussen. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene zich beroept op het feit dat hij een kerngezin zou vormen met zijn moeder en zijn twee halfzussen. We dienen echter allereerst vast te stellen dat betrokkene de verwantschap met deze familieleden niet aantoonde. Het louter voorleggen van een verklaring en het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien stellen we vast dat betrokkene géén kerngezin vormt met deze familieleden daar er geen sprake is van enige samenwoning. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene in Angola over een ruim familiaal netwerk beschikt, bestaande uit, minstens, zijn twee broers en zijn twee zussen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden getuigenverklaringen voorlegt, naast verklaringen van zijn familieleden. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken of dat er sprake is van hechte interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een ernstig nadeel zou opleveren. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Angola uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8

van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt en hier tewerkgesteld zou zijn, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Vermits zijn VIB werd afgesloten op 16.09.2022 verviel op dat ogenblik tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkene stelt dat hij geen enkele band meer zou hebben met zijn land van herkomst. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 29 jaar in Angola en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

De elementen van integratie (met name het feit dat hij sinds 2018 in België zou verblijven, dat hij sinds september 2021 werkte bij [...] als ploegmanager, dat hij loonfiches toevoegt, dat hij getuigenverklaringen toevoegd, dat hij een uitgebreide vriendenkring heeft uitgebouwd, dat hij Frans leerde, dat hij betrokken is bij de christelijke gemeenschap) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Ook op 27 januari 2026 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Tegen deze beslissing diende hij eveneens een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat gekend is onder het rolnummer 360 862.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“Schending van de wet, in het bijzonder:

- *Schending van de artikelen van 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de « voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 ») iuncto 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- *Schending van de artikel 9bis van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980;*
- *Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder van het zorgvuldigheidsbeginsel;*

Artikel 9bis van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt:

« § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij

verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

§ 3. De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen. ».

Toelichting. De administratieve rechtshandeling mag vooreerst niet strijdig zijn met de wet. Het woord « wet » wordt hier in de meest algemene materiële betekenis gebruikt. Het verdragsrecht en inzonderheid de communautaire verdragen en het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, behoren tot de bronnen van het Belgisch administratief recht (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 963).

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 is een bijzondere toepassing van de Wet van 29 juli 1991.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen « uitdrukkelijk » moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 748).

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Het vermelden van de juridische overwegingen houdt in dat in concreto op een ondubbelzinnige wijze moet verwezen worden naar de toegepaste norm of het beginsel van behoorlijk bestuur (RVS 2 februari 1999, nr. 78960). De feitelijke gegevens zijn de gegevens die voor de toepassing van de norm zorgen (RVS 3 mei 2000, nr. 87008).

De term « afdoende » bevestigt de rechtspraak van de Raad van State welke van oudsher van een deugdelijke motivering vereist dat zij meer is dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 749). De motivering moet pertinent zijn, d.w.z., duidelijk te maken hebben met de beslissing (RVS 9 juni 1993, nr. 43 259; RVS 30 maart 1998, nr. 72834). Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z., dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen (RVS 3 maart 1993, nr. 42143; RVS 30 juni 1993, nr. 43 596). De materiële motiveringsplicht, d.w.z., de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de bestreden beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RVS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Hieronder wordt aangetoond dat aan deze voorwaarden niet is voldaan.

3.2. De bestreden beslissing schendt de middelen om de volgende redenen.

Verwerende partij dat de regularisatie aanvraag om humanitaire redenen niet ontvankelijk is omdat er geen buitengewone omstandigheden worden ingeroepen.

Zij stelt verkeerdelijk dat de duur van de asielaanvraag slechts « één jaar en vier maanden » bedroeg (cf. stuk nr. 2 p. 1) terwijl verzoekende partij op 6 februari 2018 asiel aanvroeg (cf. stuk nr. 3.1) en de beslissing van uw Raad betreffende de asielaanvraag pas op 16 september 2022 volgde (cf. stuk nr. 2, p. 1) oftewel vier jaar, zeven maanden, en tien dagen.

De termijn voor de onredelijk lange asielprocedure van vier jaar (in casu) of van drie jaar met een schoolgaand kind al dan niet afgelopen, wordt berekend vanaf de dag van de asielaanvraag, in casu 6 februari 2018 (cf. stukken nrs. 2, p. 1, en 3.1) tot en met de uitspraak van uw Raad in de asielprocedure, in casu 16 september 2022 (cf. stuk nr. 2, P 1).

De termijn is hiermee kennelijk onredelijk lang en ruim meer dan vier jaar waardoor er wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die de regularisatie aanvraag om humanitaire redenen rechtmatig verantwoorden.

Waar verwerende partij stelt dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de lange asielproceduretermijn omdat zij na de Dublin beslissing van 20 september 2018 in België bleef, gaat zij voorbij aan de realiteit waarin de moeder van verzoekende partij zich bevindt (cf. stukken nrs. 4.1 tot en met 4).

De moeder van verzoekende partij is vanaf het middel voor meer dan 50 procent mindervalide cf. stuk nr. 4.3) en heeft nood aan dagelijkse verzorging om zich te verplaatsen (« se déplacer », cf. stuk nr. 4.4), voor haar maaltijden (« préparer sa nourriture », ibidem), om haar hygiëne en om zich te kunnen kleden (« assurer son hygiène et s'habiller », ibidem), om de woonst te kuisen het huishouden te doen (« assurer l'hygiène de son habitat et accomplir des tâches ménagères », ibidem), geestelijk scherp en veilig te blijven (« être conscient des dangers et être en mesure de les éviter », ibidem), en te communiceren en sociale contacten te hebben (« communiquer et avoir des contacts sociaux », ibidem) en dit voor onbepaalde tijd (« pour une durée indéterminée », ibidem).

Uitgaande van deze beschrijvingen en beoordelingen door de onafhankelijke en speciaal daartoe opgerichte federale overheidsdienst Sociale Zekerheid is het ontegensprekelijk duidelijk dat de moeder niet voor langere periode alleen kan zijn en dat de nabijheid van verzoekende partij die in de voorgaande zorg zijn halfzussen helpt, onmisbaar is. De morele verplichting die verzoekende partij voelde om zijn moeder te helpen was begrijpelijkerwijze sterker dan de formele verplichting die het bevel om het grondgebied te verlaten haar oplegde. Daarom kan de toewijding van verzoekende partij aan haar moeder haar niet te kwader trouw worden uitgelegd of tegengeworpen.

In die omstandigheden was de Dublin beslissing van 20 september 2018 en is de beoordeling in de bestreden beslissing van verwerende partij onverzoenbaar met de professionele beslissing van de federale overheidsdienst Sociale Zekerheid en de realiteit die verzoekende partij menselijk verplichtte in België te blijven.

Voorrang geven aan het ingeroepen motief en het weerhouden van de niet-medisch gespecialiseerde beoordeling van verwerende partij komt neer op het naast zich neerleggen van de vakgebonden beoordeling van de medisch gespecialiseerde federale overheidsdienst Sociale Zekerheid.

Om voorgaande redenen kunnen de ingeroepen motieven niet overtuigen en de bestreden beslissing niet schragen.

De overige ingeroepen motieven kunnen het voorgaande niet rechtzetten of overstijgen en kunnen daarmee niet volstaan om de bestreden beslissing te schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Door de vakgebonden beoordelingen van de medisch gespecialiseerde federale overheidsdienst Sociale Zekerheid (cf. stukken nrs. 3.3 en 3.4) af te wijzen of naast zich neer te leggen, handelt verwerende partij contradictoir met de stukken in het dossier minstens handelt zij onzorgvuldig.

Bij twijfel diende verwerende partij verzoekende partij hieromtrent te horen vooraleer zij haar bestreden beslissing nam, wat zij niet deed, terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel aan verwerende partij juist de

verplichting oplegt om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RVS 28 juni 2018, nr. 241.985, § 11; RVS 22 november 2012, nr. 221.475, § 32; RVS 14 februari 2006, nr. 154.954, § 2.5.4.2) zodat zij deugdelijk en met kennis van zaken tot de bestreden beslissing kan komen (RVV 6 september 2022, nr. 277.098, § 2.2; RVV 26 augustus 2022, nr. 276.547, § 3.2; RVV 6 april 2021, nr. 252.268, § 3.2.4).

Verwerende partij deed dit kennelijk niet en handelde hierdoor onzorgvuldig.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet, redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De enkele omstandigheid dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig (RvS 14 oktober 2020, nr. 248.587).

Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

2.3. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België, op grond van artikel 9bis van dezelfde wet.

De "buitengewone omstandigheden" zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Ze moeten klaar en duidelijk worden aangereikt in het kader van de aanvraag, nu de aanvrager de bewijslast draagt.

De aanvraag wordt, zoals thans het geval is, onontvankelijk verklaard indien geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond.

Bij de beoordeling van de vraag of de verwerende partij op deugdelijke wijze tot deze vaststelling kon komen, kan geen rekening worden gehouden met elementen die niet reeds in het kader van de aanvraag werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich immers plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij verkeerdelijk stelt dat de duur van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming slechts "één jaar en vier maanden" bedroeg, terwijl verzoeker op 6 februari 2018 een verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende en de beslissing van de Raad betreffende dit VIB pas op 16 september 2022 volgde. Hij stelt dat de behandelingstermijn dus meer dan vier jaar

bedroeg en meent dat dit kennelijk onredelijk lang is waardoor er wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn. Waar de verwerende partij stelt dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de lange asielproceduretermijn omdat hij na de Dublinbeslissing van 20 september 2018 in België bleef, betoogt verzoeker dat zij voorbijgaat aan de situatie van zijn moeder die mindervalide is en nood heeft aan dagelijkse verzorging om zich te verplaatsen, voor haar maaltijden, om haar hygiëne en om zich te kunnen kleden, om de woonst te kuisen en het huishouden te doen, geestelijk scherp en veilig te blijven en te communiceren en sociale contacten te hebben. Hij verwijst in dat verband naar een document van de federale overheidsdienst Sociale Zekerheid. Verzoeker stelt dat het ontegensprekelijk duidelijk is dat de moeder niet voor langere periode alleen kan zijn en dat zijn nabijheid in de zorg samen met zijn halfzussen onmisbaar is. De morele verplichting die verzoeker voelde om zijn moeder te helpen was begrijpelijkerwijze terecht sterker dan de formele verplichting die het bevel om het grondgebied te verlaten haar oplegde, aldus verzoeker. Hij stelt dat de Dublinbeslissing van 20 september 2018 en de beoordeling in de bestreden beslissing onverzoenbaar is met de professionele beslissing van de medisch gespecialiseerde FOD Sociale Zekerheid en de realiteit die verzoeker menselijk verplichtte in België te blijven. Hij hekelt dan ook dat de verwerende partij de beoordeling van de FOD Sociale Zekerheid naast zich neerlegt. Hij betoogt nog dat de verwerende partij hem bij twijfel had moeten horen vooraleer zij de bestreden beslissing nam.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker zijn belang niet aantoonde bij zijn kritiek op de berekening van de duur van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. De essentie van de motivering over de duur van deze procedure ligt in de vaststelling dat het feit dat ze een zekere tijd in beslag nemen, ipso facto geen recht op verblijf geeft en geen element is dat een buitengewone omstandigheid vormt.

Verzoeker geeft aan dat hij het hier niet mee eens is door te stellen dat de werkelijke termijn, zoals door hem berekend, kennelijk onredelijk lang is waardoor er wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn. Echter, daarmee gaat hij eraan voorbij dat de voorwaarde van het aangetoond zijn van buitengewone omstandigheden impliceert dat aannemelijk wordt gemaakt dat ze een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Het standpunt in de bestreden beslissing dat een zekere behandelingsduur dat op zich niet aantoonde is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van de asielprocedure, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker heeft dus überhaupt geen belang bij zijn argumentatie dat en om welke redenen verkeerdelijk werd gesteld dat de behandelingsduur van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming een jaar en vier maanden bedroeg.

Voor zover moet worden aangenomen dat verzoeker met zijn betoog ook de beoordeling van de verwerende partij viseert die betrekking heeft op de ernstige medische problematiek van zijn moeder die hij als buitengewone omstandigheid had ingeroepen, stelt de Raad vast dat hij volledig voorbij gaat aan de volgende motieven dienaangaande in de bestreden beslissing, met name:

- dat het hebben van familieleden in België niet kan worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst en hem er niet van ontslaat zijn aanvraag in te dienen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post;
- dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied om een machtiging aan te vragen in het buitenland niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven;
- dat de verwantschap niet wordt aangetoond;
- dat hij niet met haar samenwoont en zij geen deel uitmaken van hetzelfde kerngezin nu er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond;
- dat mevrouw steeds beroep kan doen op haar beide meerderjarige dochters of op diverse diensten die thuisbegeleiding- en verpleging aanbieden, indien dit nodig zou blijken.

Deze motieven volstaan op zich al om de situatie van de betrokken dame die verzoeker als zijn moeder identificeert niet als een buitengewone omstandigheid te beoordelen nu noch de verwantschap is aangetoond, noch een bijzondere band van afhankelijkheid, zeker nu verzoeker zelf erkent dat zijn twee vermeende halfzussen al instaan voor de zorg, zodat hij niet aantoonde dat een tijdelijke verwijdering met het oog op het indienen van een aanvraag in het buitenland disproportioneel zou zijn.

Zelfs aangenomen dat verzoeker kan worden gevolgd waar hij betoogt dat uit het voorgelegde attest van erkenning als persoon met een handicap door de FOD Sociale Zekerheid blijkt dat er vermindering van zelfredzaamheid is vastgesteld en in de mate hij hiermee wil aangeven dat ten onrechte werd gesteld dat geen attest voorligt waaruit blijkt dat zijn vermeende moeder mantelzorg nodig heeft, stelt de Raad vast dat verzoeker de overige motieven ongemoeid laat waardoor ze onverminderd overeind blijven en het motief inzake de noodzaak aan mantelzorg overtuigend maken. In die zin is ook verzoekers argument dat, bij twijfel, de verwerende partij hem hierover had moeten horen niet dienstig. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat de bewijslast op verzoeker zelf, die een aanvraag heeft ingediend, rust om zijn aanspraken bij zijn aanvraag te

staven met de nodige bewijsstukken. De verwerende partij moet op zorgvuldige wijze de in de aanvraag aangehaalde elementen onderzoeken en kan niet worden verweten, zoals verzoeker wel doet, om verzoeker niet bijkomend te hebben gehoord. Verzoeker blijft ook in gebreke om aan te tonen welke stukken hij dan wel had kunnen bijbrengen die de gedane beoordeling in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.4. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte kent dan hetgeen hiervoor is besproken, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op negenentwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

S. VANDEVORST

A. WIJNANTS